RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 124.957 van 3 november 2003
in de zaak A. 99.761/XIV-1700.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. VAN EYCK,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Belgiëlei 187

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 24 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 januari 2001;

Gelet op de beschikking van 12 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 7 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 28 augustus 1999 en zich vluchteling verklaart op 31 augustus 1999; dat op 9 maart 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 4 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

"Betrokkene werd verhoord op 20 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is.

Betrokkene, een XXX staatsburger, zou XXX verlaten hebben omwille van problemen met de overheid ten gevolge van een te publiceren krantenartikel op 20 augustus 1999 gericht tegen president G. en minister van Staat L. Op 15 augustus 1999 zou betrokkene aanwezig zijn geweest bij haar buurvrouw E. toen een andere buurvrouw, I., E. zou verwittigd hebben dat er mannen in uniform aanklopten op de deur van betrokkenes huis. Betrokkenes huis zou door deze persoenen in brand zijn gestoken tijdens haar bezoek aan de buurvrouw. Een buurman zou nadien naar de brandweer hebben gebeld. Betrokkene zou geen klacht hebben ingediend bij de politie tegen de daders van de brandstichting. Betrokkene zou op 14 juni 1999 hebben deelgenomen aan een bijeenkomst in T. waar de vrouw van ex-president G., M., een toespraak zou geven. Betrokkene zou als enige persoon van de vijfhonderd aanwezigen zijn opgepakt omdat ze het woord nam en de aanwezigen toesprak toen ze vernamen dat M. was opgepakt en geen toespraak kon houden. De overheid zou die dag zelf een manifestatie hebben gehouden en daarom was de manifestatie waaraan betrokkene zou deelnemen verboden. Betrokkene zou meegenomen en vastgehouden zijn gedurende drie dagen op het politiecommissariaat waar ze zou te horen hebben gekregen dat de politie haar niet meer wilde zien tijdens een manifestatie op straat. Betrokkene zou na haar vrijlating de idee hebben gekregen om een uitgebreid artikel te schrijven tegen het ondemocratische regime in XXX. Via een vriendin, D., die journaliste zou zijn bij de krant 'T.' zou betrokkenes bijdrage verschijnen op 20 augustus 1999 in de krant 'A.'. Betrokkene zou tussen 1994 en 1999 reeds zeven of acht bijdragen hebben geleverd aan betrokkenes vriendin die deze publiceerde onder de naam D. in de krant 'T.'. Op 21 augustus 1999 verliet betrokkene XXX. Zij is in het bezit van haar rijbewijs. Op 27 augustus 1999 kwam betrokkene aan in België, waar zij op 31 augustus 1999 asiel aanvroeg. Ze was in het bezit van haar rijbewijs.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de aanhangers van voormalig president G. niet worden vervolgd in XXX tenzij deze personen een misdrijf hebben begaan dat valt binnen het XXX gemeenrecht. De rechten van de G-aanhangers op vrije meningsuiting, het recht zich te verenigen en te manifesteren worden, eveneens volgens die informatie ('Report on rowing attaché mission to XXX' 16-21 november 1998) niet bedreigd.

De aanhangers hebben volgens hetzelfde rapport toegang tot de media via hun eigen televisie en eigen partijpers: Z., S., I. (Report on rowing attaché mission to XXX).

Tenslotte verklaarde G., een notoir G. aanhanger, in hetzelfde rapport dat de activiteiten van 'the all XXX Association of Human Rights' geen hinder ondervinden van de XXX overheid.

Volgens het eindrapport van de evaluatiecommissie van de asielinstanties (DVZ, CGVS, Vaste Beroepscommissie), die een bezoek heeft gebracht aan XXX van 4 tot 15 oktober 1999, worden aanhangers van wijlen Z. niet vervolgd. Volgens datzelfde rapport bestaat er momenteel in XXX een werkelijke verbetering van de politieke vrijheden.

Er kan dan ook worden besloten dat er, rekening houdend met de actuele politieke situatie in XXX, in hoofde van betrokkene geen aanwijzingen zijn van een systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van artikel 63/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en dit toelicht als volgt:

"Op 10 maart 2000 tekende verzoekster dringend beroep aan bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen welke vervolgens een eerste beslissing nam op 4 januari 2001, d.w.z. meer dan 30 dagen na het dringend beroep. Zulks schendt ontegensprekelijk de termijn zoals opgelegd in art. 63/3 § 1 Vreemdelingenwet en zonder dat daarvoor enige verantwoording wordt gebracht in de bestreden beslissing.";

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

"In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 63/3, par. 1 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder wil aanstippen dat de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld voor de afhandeling van een asielaanvraag geen vervaltermijn is, maar een termijn van orde. Deze laatste termijnen zijn niet voorgeschreven op straffe van nietigheid. Verzoekster brengt evenmin aan welk belang zij heeft bij het opwerpen van de niet-naleving van deze termijn, noch welke rechten daarbij zouden zijn geschonden.

Het eerste middel in niet ernstig.";

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niet op het middel ingaat;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

"Art. 63/3 § 1 Vreemdelingenwet is zeer duidelijk; zo een wettelijk voorgeschreven termijn niet dient gerespecteerd, interpreteert men de wet als 'zinloos' en contradictorisch wat

uiteraard in een rechtsstaat onaanvaardbaar is en wat precies de Raad van State dient te controleren.";

2.1.5. Overwegende dat artikel 63/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een termijn van 30 werkdagen bepaalt waarbinnen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep moeten worden genomen; dat bij overschrijding van deze termijn geen sanctie is voorzien, zodat het een termijn van orde betreft; dat dergelijke beslissingen niettemin binnen een redelijke termijn moeten worden genomen, bij gebreke waaraan de overheid haar bevoegdheid verliest om uitspraak te doen; dat een overschrijding van de redelijke termijn aldus tot gevolg zou hebben dat de in eerste aanleg genomen beslissing definitief wordt;

Overwegende dat de in eerste aanleg genomen beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 juni 2000 een weigering van verblijf inhoudt; dat, bij vernietiging van de thans bestreden beslissing wegens overschrijding van de redelijke termijn om in beroep uitspraak te doen, de in eerste aanleg genomen beslissing definitief zou worden; dat de verzoekende partij uit het middel geen voordeel kan halen, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en van de rechten van de verdediging; dat zij dit toelicht als volgt:

"Betrokkene die uitdrukkelijk had geopteerd voor bijstand van een tolk XXX, kreeg naar verluidt en zoals aangegeven in de bestreden beslissing bijstand van een tolk A. De vertaling was dan ook volkomen onbetrouwbaar en schendt elementair recht van verdediging.";

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

"In het tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van art. 51/4 van de Vreemdelingenwet omdat het verhoor op het Commissariaat-generaal zou verlopen zijn met een A. tolk terwijl zij een XXX tolk heeft aangevraagd. Verweerder antwoordt dat de vermelding in de bestreden beslissing dat verzoekster werd bijgestaan door een tolk die de A. taal machtig is, een materiële vergissing betreft. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoekster op het interview bij het CGVS wel degelijk werd bijgestaan door een tolk die de XXX taal machtig is (zie verhoorverslag CGVS, p. 1; tolkenbrief van 4 april 2000), zoal verzoekster zelf gevraagd heeft op 31 augustus 1999.

Het tweede middel is niet ernstig.";

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niet op de inhoud van het middel ingaat;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

"Uit niets blijkt dat de 'materiële vergissing' met zekerheid; ook de vermelding in het administratief dossier zou een 'vergissing' kunnen zijn.";

2.2.5. Overwegende dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet; dat het middel in die mate onontvankelijk is;

Overwegende dat de commissaris-generaal in de memorie van antwoord stelt dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar een tolk A. aan een materiële vergissing te wijten is; dat in het verhoorverslag van het commissariaat-generaal wordt vermeld dat de verzoekende partij de bijstand van een tolk XXX heeft gekregen, dat uit dat verslag verder blijkt dat de verzoekende partij geen opmerkingen heeft gemaakt over de vertaling noch enig voorbehoud heeft geformuleerd en dat de verzoekende partij ook thans geen enkele concrete vertaalfout aangeeft; dat de verzoekende partij aldus geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt; dat het middel in die mate ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending opwerpt van de rechten van de verdediging en dit als volgt toelicht:

"Bij brief van 14 maart 2000 meldde ondergetekende zijn tussenkomst als raad van betrokkene en op 4 april 2000 bevestigde de Commissaris-generaal de ontvangst van dit schrijven, doch nadien werd zondermeer nagelaten de raadsman van wat dan ook in te lichten, noch over de convocatie voor interview dd. 20 april 2000, noch over de beslissing a quo dd. 4 januari 2001. Uiteraard schendt zulks eveneens elementair recht van verdediging.";

2.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

"In het derde middel werpt verzoekster een schending op van de rechten van verdediging doordat haar advocaat niet werd ingelicht over het verloop van de procedure.

Verweerder antwoordt dat de procedure in dringend beroep voor het CGVS een administratieve procedure is, en geen juridisctionele zodat de waarborg van de rechten van verdediging niet geldt. Gezien de eigen aard van de procedure is het ook in het eigen voordeel van de asielzoeker zo snel mogelijk zekerheid te hebben omtrent zijn asielaanvraag. Verzoekster toont verder niet aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het interview temeer daar het aan de advocaat niet toegestaan is tussen te komen tijdens het interview. Verzoekster heeft immers tijdens het interview zelf voldoende de kans gekregen elementen in haar einde van het interview werd aan verzoekster zelfs expliciet de vraag gesteld of zij nog iets wenste toe te voegen. Bovendien belette de raadsman niets om na het interview zijn inhoudelijke opmerkingen i.v.m. de asielaanvraag van zijn cliënte schriftelijk aan de Commissaris-generaal mee te delen.

Het derde middel is niet ernstig.";

2.3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niet op het middel ingaat;

2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

> "Zo 'de waarborg van de rechten van verdediging niet geldt', dixit de Commissaris-generaal, kan zijn jurisdictie, weze ze administratief van aard, al helemaal de toets der wettelijkheid niet doorstaan!";

2.3.5. Overwegende dat de schending van de rechten van de verdediging niet op ontvankelijke wijze kan worden opgeworpen, zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending opwerpt van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het E.V.R.M.; dat zij dit toelicht als volgt:

> "In de bestreden beslissing oordeelt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen dat de aanvraag tot asiel, c.q. het dringend beroep kennelijk ongegrond is gegeven de actuele politieke situatie in XXX en de toestand van sympathisanten van ex-president G.
>
> De Commissaris-generaal verwijst naar een aantal rapporten van nationale en internationale instanties die betrokkene niet bekend zijn en haar niet werden medegedeeld, doch welke als uitsluitende motivering worden geciteerd ter weigering van haar asiel. Betrokkene daarentegen gaf een uiterst omstandig en gedetailleerd relaas van haar problemen daterend van o.m. 1999 zodat deze concrete gegevens in schril contrast staan met de algemene gegevens die de Commissaris-generaal citeert. Het staat buiten kijf dat de concrete problemen die betrokkene nog kende tot in 1999 niet terdege werden onderzocht en beoordeeld, haar op geen enkel vlak betwist relaas wordt zonder meer afgewezen, niet door beoordeling in concreto van haar vrees voor vervolging, maar uitsluitend op grond van externe gegevens die betrokkene overigens in zijn algemeenheid betwist. Betrokkene werd in 1999 nog drie dagen opgepakt wegens betrokkenheid bij manifestatie t.v.v. G., de vrouw van deze laatste werd opgepakt en verhindert te spreken en lust but not least werd betrokkenes huis door mannen in uniform in brand gestoken teneinde betrokkene angst aan te jagen en zeker te zijn dat zij geen verdere oppositieactiviteiten waaronder het publiceren van een kritisch artikel zou ondernemen. Op geen enkel vlak werd dit individueel geval van verzoekster in concreto beoordeeld, het werd integendeel zonder echt onderzoek weerlegd door algemene citaten uit rapporten wiens inhoud blijkbaar niet strookt met de concrete realiteit.
>
> In het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van het dringend beroep kan dan ook niet zomaar gesteld worden dat er in hoofde van betrokkene geen aanwijzingen zijn van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève nu betrokkene persoonlijk wel degelijk dergelijke niet weerlegde of betwiste aanwijzingen heeft aangereikt welke evenwel niet op zich en concreet zijn onderzocht.";

2.4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

> "In een vierde middel houdt verzoekster voor dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en strijdig is met artikel 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake motivering van administratieve akten, met de Conventie van Genève en met artikel 3 EVRM.
>
> Wat betreft de materiële motivering antwoordt verweerder hetgeen volgt.
>
> Verzoekster werpt op dat haar persoonlijke vrees niet ongeloofwaardig wordt door het enkele feit dat algemene documentatie over XXX niet wijst op systematische vervolging of

discriminatie van aanhangers van de voormalige president G. Verwerende partij wenst vooreerst op te merken dat elke asielaanvraag door de Commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht. Alvorens een beslissing te nemen bestudeert hij alle elementen beschikbaar in het administratief dossier. Elke asielaanvraag wordt individueel benaderd. De Commissaris-generaal houdt bij het nemen van een beslissing, zowel in de ontvankelijkheidsfase als bij de procedure ten gronde, steeds rekening met de concrete situatie in het land van herkomst. Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier door de Commissaris-generaal.

Bovendien wenst verweerder er de aandacht op te vestigen dat de expliciete bepalingen uit de aangehaalde mensenrechtenrapporten door verzoekster niet weerlegd worden. Zij beperkt zich tot een loutere herhaling van haar eerder afgelegde verklaringen zonder hierbij aan te geven hoe deze informatie hierdoor zou weerlegd worden. De Commissaris-generaal heeft terecht kunnen vaststellen dat verzoeksters verklaringen afgelegd op de DVZ en het CGVS allerminst aannemelijk zijn in het licht van de informatie beschikbaar op het CGVS.

Ten slotte antwoordt verweerder dat de Commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft uitgesproken over de verblijfsweigering genomen door de Minister of zijn gemachtigde. Deze verblijfsweigering heeft de Commissaris-generaal bevestigd omdat hij van oordeel is dat deze niet in strijd is met het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950.

De bestreden beslissing is op correcte wijze gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bevestigende beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het vierde middel is niet ernstig.";

2.4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niet op het middel ingaat;

2.4.4. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

"Uit niets blijkt dat de Commissaris-generaal bij zijn besluit de concrete argumenten van verzoekster individueel heeft beoordeeld, wel integendeel nu het concreet wedervaren van verzoekster louter en alleen werd afgewezen door verwijzing naar enkel 'algemene info'.

Het advies betrokkene terug te leiden naar haar land van oorsprong, is in casu gelet op de voorgaanden, volkomen in strijd met Art. 3 EVRM.";

2.4.5. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoekende partij deze redenen kent, te weten dat er, rekening gehouden met de actuele politieke situatie in XXX zoals deze uit een aantal met name genoemde rapporten blijkt, in hoofde van de verzoekende partij geen aanwijzingen zijn voor het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet vereist dat de verslagen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen vooraf ter kennis worden gebracht van de verzoekende partij; dat deze verslagen zich in het administratief dossier bevinden zodat de verzoekende partij er alleszins kennis van

heeft kunnen nemen; dat het middel ongegrond is in de mate dat de schending van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt opgeworpen;

Overwegende dat de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid bieden om een bevestigende beslissing te nemen inzake de onontvankelijkheid van een asielaanvraag op basis van de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid ervan; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase door de commissaris-generaal, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn; dat daarbij dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève; dat indien uit dit onderzoek blijkt dat de verstrekte gegevens niet redelijkerwijze onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag zijn te brengen, kan worden besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat de Raad van State niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid doch enkel om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat de verzoekende partij ten onrechte stelt dat uit niets blijkt dat de commissaris-generaal de concrete argumenten van de verzoekende partij niet heeft beoordeeld; dat in de bestreden beslissing een nauwkeurige uiteenzetting van het asielrelaas wordt gegeven, dat dit relaas vervolgens aan gedetailleerde informatie over de actuele politieke toestand in XXX wordt getoetst en dat uit die vergelijking wordt besloten dat de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt; dat de verzoekende partij in het middel niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de grenzen van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem krachtens de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is toegekend, heeft overschreden noch dat hij de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende, met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 van het E.V.R.M., dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat de bescherming via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat de verzoekende partij

de vaststelling niet heeft weerlegd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt en dat zij evenmin op een andere wijze een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maakt, daargelaten de vraag of deze bepaling op haar als niet erkend vluchteling van toepassing is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie november tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**